

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 14SaZ/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0725101431
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Juraj Marko
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:0725101431.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave, sudcom: Mgr. Jurajom Markom, v právnej veci žalobcu: A. A., narodeného XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Ruská federácia a B., adresa posledného trvalého pobytu v krajine pôvodu: B. C. X/XX, D., C. E., adresa posledného trvalého pobytu v krajine pôvodu: B. F. XXX, mesto Luck, Volynská oblasť, Ukrajina, toho času: G. XX, A., D. C., zastúpeného mimovládnu organizáciou poskytujúcou právnu pomoc cudzincom: Slovenská humanitárna rada, so sídlom Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, IČO: 17 316 014, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ČAS: MU-PO-96-77/2024-Ž zo dňa 08.08.2025, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave rozhodnutie Migračného úradu, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, č. ČAS: MU-PO-96-77/2024-Ž zo dňa 08.08.2025, vo veci zrušenia doplnkovej ochrany A. A., číslo občianskeho preukazu Ruskej federácie: XX-XX-XXXXXX vydaného dňa 29.03.2012 pod č. XXX-XXX, zrušuje a vec vracia tomuto orgánu verejnej správy na ďalšie konanie.

II. Správny súd v Bratislave priznáva žalobcovi právo na náhradu trov konania. Po právoplatnosti tohto rozsudku súd rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Rozhodnutím ČAS: MU-PO-96-77/2024-Ž zo dňa 08.08.2025 (ďalej ako „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný rozhodol, že žalobcovi zrušuje doplnkovú ochranu podľa § 15b ods. 2 písm. a) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyly a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon o azyly“).

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že konanie o zrušenie doplnkovej ochrany sa začalo dňa 07.06.2024 z podnetu žalovaného, pričom jeho rozhodnutiu predchádzalo doposiaľ neukončené azylové konanie, ktoré žalovaný súčasne svojim rozhodnutím zo dňa 03.07.2024, č. ČAS: MU-PO-228-84/2022-Ž prerušil, a to až do právoplatného skončenia konania o zrušení poskytovania doplnkovej ochrany.

3. Dôvodom na začatie konania o zrušenie doplnkovej ochrany a samotné zrušenie doplnkovej ochrany žalobcovi má byť podľa žalovaného to, že len po právoplatnom zrušení doplnkovej ochrany môže žalovaný posúdiť dôvody žalobcu, ako štátneho príslušníka Ruskej federácie, vo vzťahu k azyly aj k doplnkovej ochrane. Takýto postup žalovaný odôvodňuje ustanovením § 20 ods. 4 zákona o azyly.

4. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ako samotný dôvod zrušenia doplnkovej ochrany, uvádza ustálenie skutočností vo veci štátnej príslušnosti žalobcu, ktorá podľa žalovaného predstavuje tak podstatnú zmenu okolností, ktorá odôvodňuje zrušenie doplnkovej ochrany podľa ustanovenia § 15b ods. 2 písm. a) zákona o azyle. Žalovaný totiž v napadnutom rozhodnutí ustálil, že žalobcu možno považovať za občana Ruskej federácie aj Ukrajiny, teda za osobu s dvojítm občianstvom, a teda doplnkovú ochranu mu už nie je potrebné ďalej poskytovať, pretože má možnosť využiť ochranu v krajine jeho druhej štátnej príslušnosti, v Ruskej federácii, kde mu nehrozí žiadna z foriem vážneho bezprávia.

II.

Správna žaloba

5. Žalobca podal dňa 25.09.2025 správnu žalobu podľa § 207 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „SSP“), v ktorej sa domáha prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré navrhuje zrušiť a žalobcovi udeliť azyl, resp. vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

6. Ako dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobca uvádza ustanovenie § 191 ods. 1 písm. c) SSP, t.j. rozhodnutie žalovaného má vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci, § 191 ods. 1 písm. d) SSP, t.j. rozhodnutie žalovaného má byť nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, § 191 ods. 1 písm. e) SSP, t.j. zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy malo byť nedostačujúce na riadne posúdenie veci, § 191 ods. 1 písm. f) SSP, t.j. skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, má byť v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a § 191 ods. 1 písm. g) SSP, t.j. malo dôjsť k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

7. Nesprávne právne posúdenie veci vidí žalobca v tom, že ak žalovaný v konaní o udelenie azylu ČAS: MU-PO- 228/2022-Ž nesprávne určil jeho štátnu príslušnosť ako občana výlučne Ruskej federácie a neskôr túto príslušnosť ustálil ako občana Ruskej federácie a zároveň Ukrajiny, nejde o zánik ani o zmenu okolností, na základe ktorých by nebolo možné ďalej poskytovať doplnkovú ochranu. Aplikácia ustanovenia § 15b ods. 2 písm. a) zákona o azyle má byť preto zo strany žalovaného nezákonná a právne nesprávna. Citované ustanovenie sa na daný prípad podľa žalobcu nevzťahuje, pretože k žiadnej zmene okolností nedošlo.

8. Žalobca ďalej namietá, že určité skutkové závery, ku ktorým dospel žalovaný, nemajú byť podložené obsahom administratívneho spisu. Rozhodnutie žalovaného je podľa žalobcu formulované v rozpore s obsahom administratívneho spisu tak, aby navodzovalo dojem žalobcovej insolventnosti, nezodpovednosti a nedôveryhodnosti.

9. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalobca uvádza, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre vnútorné rozpory. Žalovaný od začiatku konania o zrušenie doplnkovej ochrany mal argumentovať, že až po právoplatnom zrušení tejto ochrany bude možné posúdiť dôvody žalobcu ako štátneho príslušníka Ruskej federácie vo vzťahu k azylu aj k doplnkovej ochrane. Napriek tejto argumentácii mal žalovaný v napadnutom rozhodnutí už posúdiť dôvody k hrozbe vážneho bezprávia vo všetkých jeho formách vo vzťahu k Ruskej federácii. Žalobca je toho názoru, že konanie o zrušenie doplnkovej ochrany je nadbytočné, spôsobuje zbytočné prieťahy a pre žalobcu predstavuje značnú psychickú záťaž. Pochybenia žalovaného, spočívajúce v neochote riadne a úplne zistiť skutkový stav, najmä určiť štátnu príslušnosť žalobcu, na čo žalobca poukazoval od začiatku azylového konania v roku 2022, bolo možné odstrániť priamo v rámci azylového konania, bez potreby začínať osobitné konanie o zrušenie doplnkovej ochrany. Samotné rozhodnutie žalovaného má zároveň dokazovať, že dôvod, pre ktorý toto konanie začal, sám poprel.

10. K nedostačujúcemu zisteniu skutkového stavu a podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy žalobca namietá, že žalovaný nezistil skutkový stav veci v rozsahu potrebnom pre zákonné rozhodnutie, čím mal porušiť svoju povinnosť vyplývajúcu z § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok).

11. Žalobca nežiadal o nariadenie pojednávania, ale pre prípad ak správny súd bude považovať nariadenie pojednávania za vhodné a potrebné, žalobca navrhuje, aby bol na hlavné pojednávanie

predvolaný a na hlavnom pojednávaní vypočutý. Žalobca v podanej žalobe zotrval na tom, že je občanom Ukrajiny aj Ruskej federácie. Zotrval tiež na tom, že v oboch týchto krajinách mu hrozí prenasledovanie, pričom preukázateľne nemôže využiť ochranu ani jednej z krajín, ktorých je štátnym príslušníkom.

12. Žalobca preto na základe uvedených skutočností požiadal správny súd, aby si v rámci svojej preskúmvacej činnosti pripojil aj spis žalovaného vo veci žiadosti žalobcu o azyl vedený pod č. ČAS: MU-PO- 228/2022-Ž, a následne navrhol správne mu súdu, aby na základe preskúmania vecí a na základe práva správnych súdov vyplývajúcich podľa žalobcu z práva žiadateľa o medzinárodnú ochranu na účinný opravný prostriedok k súdu v zmysle čl. 46 ods. 3 procedurálnej smernice v spojení s čl. 47 Listiny základných práv Európskej únie, ako boli interpretované veľkým senátom Súdneho dvora v jeho rozsudku zo dňa 29.7.2019, Torubarov, C- 556/17, H.:H.:I.:XXXX:XXX, napadnuté rozhodnutie zrušil a žalobcovi udelil azyl, alebo eventuálne aby vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Konanie pred správnym súdom

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 16.10.2025, ktoré predložil v súlade s § 214 SSP na základe výzvy správneho súdu, zhrnul priebeh administratívneho konania, a vyjadril sa k jednotlivým tvrdeniam žalobcu v podanej správnej žalobe, ktoré rozporuje.

14. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu v správnej žalobe, že v priebehu azylového konania sa neustále vyjadroval o existencii dvojitého občianstva, pričom poukázal na vyjadrenie žalobcu počas pohovoru z 20.01.2023, kedy mal žalobca tvrdiť, že mu občianstvo Ruskej federácie zaniklo. Na základe uvedeného preto podľa žalovaného neplatí ani ďalšie tvrdenie žalobcu v správnej žalobe, že dvojité občianstvo nemožno považovať za osobitnú okolnosť, ktorá vznikla až počas konania, keďže žalobca o ňom informoval od začiatku. Žalovaný má za to, že prípad žalobcu sa do dnešného dňa dynamicky vyvíjal, došlo k doplneniu dôkazov, ako zo strany žalobcu, tak zo strany žalovaného, ako aj k zmene ukrajinskej legislatívy a k skutočnostiam, ktoré ovplyvňovali status žalobcu. Ak teda bola štátna príslušnosť žalobcu určená nesprávne, znamená to podľa žalovaného, že aj doplnková ochrana mu bola poskytnutá neoprávnené, nakoľko nebola posúdená vo vzťahu k Ruskej federácii.

15. Žalovaný ďalej uviedol, že konanie o zrušenie doplnkovej ochrany síce začal dňa 07.06.2024 na základe skutočností, ktoré viedli žalovaného k ustáleniu štátnej príslušnosti žalobcu ako ruskej, no dôvody na zrušenie doplnkovej ochrany trvajú aj po určení „dvojitej“ štátnej príslušnosti.

16. Čo sa týka námietky žalobcu, že síce je občanom Ruskej federácie aj Ukrajiny, ale nie je ruskej aj ukrajinskej národnosti, tak ako je to uvedené v záhlaví napadnutého rozhodnutia, nakoľko má aj podľa spisu žalovaného národnosť iba ukrajinskú, žalovaný poukázal na vyjadrenie žalobcu počas dopĺňujúceho pohovoru zo dňa 16.05.2024 podľa ktorého sa žalobca vyslovene prihlásil k ukrajinskej aj ruskej národnosti.

17. K nesúhlasu žalobcu s tvrdením žalovaného, že môže využiť ochranu druhej krajiny svojej štátnej príslušnosti, teda Ruskej federácie, kde mu podľa žalovaného nehrozí žiadna forma vážneho bezprávia žalovaný poukázal na informácie o krajine pôvodu a uviedol, že v súčasnosti sa mobilizácia organizuje len v súvislosti s povinnou vojenskou službou, čo nie je prípad žalobcu, a tiež vo forme podpisovania kontraktov. Žalovaný teda zotrval na vyjadrení uvedenom v napadnutom rozhodnutí, že v Ruskej federácii žalobcovi žiadna forma vážneho bezprávia podľa § 2 písmeno f) zákona o azyle nehrozí.

18. Žalovaný tiež požiadal správny súd, aby na vyjadrenia žalobcu ohľadom jeho postavenia ako majora, jeho odmietnutia bojovať proti vlastnému bratovi, či jeho dôvodu opustenia Ruskej federácie neprihliadal, nakoľko tieto vyjadrenia nie sú relevantné v rámci konania o zrušenie doplnkovej ochrany. Žalovaný na tieto vyjadrenia prihliadne v rámci pokračovania konania o azyle žalobcu, prerušené rozhodnutím žalovaného ČAS: MU-PO-228-84/2022-Ž zo dňa 03.07.2024, a opätovne posúdi dôvody pre udelenie azylu, ako aj dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

19. Žalovaný sa tiež vyjadril aj k tvrdeniu žalobcu o novom zákone „O dodatkoch k niektorým zákonom Ukrajiny“ č. 4502-IX z 18. júna 2025, ktorý mal prezident Zelenskyi podpísať dňa 15.7.2025, a zákone

„O vojenskej povinnosti a vojenskej službe“, ktoré majú zhoršovať postavenie žalobcu, pričom žalovaný s uvedeným tvrdením nesúhlasí a nepovažuje ho za relevantné.

20. Námietku žalobcu, že žalovaný nemal ochotu zisťovať, ktorú z krajín svojho občianstva žalobca považuje za krajinu svojho obvyklého pobytu považuje žalovaný za neopodstatnenú. Žalobca mal síce svoje tvrdenie podložiť odkazom na rozhodnutie ESLP vo veci Michnea vs. Rumunsko, uvedené rozhodnutie však podľa žalovaného nie je aplikovateľné na prípad žalobcu, nakoľko rozhodnutie sa netýka azylovej veci, ale rieši určenie obvyklého pobytu v prípade starostlivosti o dieťa.

21. K návrhu žalobcu, aby si správny súd pripojil k tejto veci aj spis žalovaného ČAS: MU-PO-228/2022-Ž (spis vedený v rámci azylového konania žalobcu), a následne aby obidve právne veci preskúmal v zmysle rozsudku Európskeho súdneho dvora vo veci C-556/17 (ďalej ako „rozsudok C-556/17“) žalovaný uvádza, že podmienky pre aplikáciu rozsudku C-556/17 nie sú v prípade žalobcu splnené. K tomu, aby správny súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie a nahradiť ho svojim vlastným rozhodnutím v zmysle rozsudku C-556/17, musel by správny súd predtým konštatovať, že na základe kritérií stanovených smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany musí byť žalobcovi priznaná medzinárodná ochrana z dôvodu, ktorý uvádza na podporu svojej žiadosti a žalovaný by následne musel prijať rozhodnutie, ktoré by bolo v opačnom zmysle bez toho, aby na tento účel preukázal vznik nových skutočností odôvodňujúcich nové posúdenie potrieb medzinárodnej ochrany žalobcu. Žalovaný tiež uviedol, že v konaní o zrušenie doplnkovej ochrany nie je možné udeliť azyl a neprichádza do úvahy ani možnosť spojiť veci, ako to navrhuje žalobca. Konanie o udelenie azylu má byť v súčasnosti prerušené a k prerušeniu tohto konania malo dôjsť ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia.

22. Na základe uvedených skutočností, žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie za vecne správne a zákonné, a preto navrhuje, aby správny súd žalobu zamietol.

23. Žalobca využil svoje právo vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného a vo svojom vyjadrení zo dňa 01.12.2025 uviedol, že občianstvo Ukrajiny by nebol nadobudol, ak by sa nevzdal občianstva Ruskej federácie. Jeho vyjadrenie na ktoré poukázal žalovaný v súvislosti so zánikom občianstva Ruskej federácie žalobca vysvetľuje, že malo ísť iba o predpoklad, že ukrajinské orgány si preverili, či mu bolo občianstvo odobraté. Z takejto výpovede však podľa názoru žalobcu nemožno nadobudnúť vedomosť, a ani pocit, že žalobca si bol istý odobratím občianstva Ruskej federácie a jeho vyjadrenie nepreukazuje zánik občianstva, ale len predpoklad, že ukrajinské orgány si mali preveriť zánik občianstva Ruskej federácie.

24. Žalobca tiež poukázal na to, že zmeny v ustálení štátnej príslušnosti žalobcu boli výsledkom nútenej zmeny názoru žalovaného (po intervencii súdov) počas konania, pričom zákon o azyle umožňuje zrušiť doplnkovú ochranu len pri zániku alebo zmene okolností, nie pri ich „novom hodnotení“ bez existencie novej objektívnej skutočnosti.

25. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca mal „meniť“ svoju národnosť, žalobca uvádza, že národnosť je dnes subjektívna identita, ale v jeho prípade to tak celkom nie je, keďže má vydaný certifikát o národnosti a jeho národnosť má byť de lege ukrajinská.

26. Žalobca považuje tvrdenia žalovaného o tom, že žalobcovi v Ruskej federácii nehrozí žiadna forma vážneho bezprávia, za (i) skutkovo nesprávne, keďže v Rusku podľa žalobcu prebieha dlhodobý hybridný režim mobilizácie, ktorý umožňuje povolať aj osoby mimo aktívnej služby, (ii) v rozpore s verejne dostupnými správami OSN, EASO a ďalších orgánov, podľa ktorých má Rusko využívať mobilizáciu aj mimo zákonných rámcov, (iii) v rozpore s osobným profilom žalobcu, keďže je majorom, osobou so špecializovanou vojenskou kvalifikáciou, a preto logickým terčom prípadného povolania.

27. Žalobca tiež tvrdí, že žalovaný neprihliadaním na argumentáciu týkajúcu sa jeho osobného profilu, má obchádzať svoju povinnosť zisťovať skutkový stav v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v tejto veci.

28. K aplikovateľnosti rozsudku ESLP Michnea proti Rumunsku žalobca uviedol, že podstatou odkazu bola snaha vyjadriť, že obvyklý pobyt je faktická otázka, ktorú musí správny orgán zisťovať, pričom správny orgán v tejto veci tak neurobil, hoci väzba žalobcu k Ukrajine a k Ruskej federácii nie je totožná. Vo vzťahu k aplikácii rozsudku C-556/17 žalobca uviedol, že súd môže nahradiť rozhodnutie správneho orgánu, pokiaľ sú splnené podmienky hmotného práva a skutkový stav je dostatočne zrejmy. Tieto podmienky považuje žalobca za splnené.

29. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby správny súd podanej správnej žalobe vyhovel.

30. Vyjadrenie žalobcu bolo žalovanému zaslané na vedomie, pričom žalovaný svoje právo na ďalšie vyjadrenie nevyužil.

IV.

Relevantné právne predpisy

31. Podľa ustanovenia § 206 ods. 3 zák. č. SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

32. Podľa ustanovenia § 206 ods. 4 SSP, pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

33. Podľa ustanovenia § 206 ods. 6 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

34. Podľa § 207 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnou žalobou domáhať preskúmania rozhodnutí alebo opatrení vo veciach azylu vydaných orgánmi verejnej správy podľa osobitného predpisu.

35. Podľa § 8 zákona o azyle, ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

36. Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle, ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

37. Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle, ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

39. Podľa § 15a ods. 1 písm. a) zákona o azyle, doplnková ochrana zaniká udelením azylu podľa § 8; doplnková ochrana, ktorá sa poskytla podľa § 13b, zaniká aj udelením azylu podľa § 10.

40. Podľa § 15b ods. 2 písm. a) zákona o azyle, ministerstvo zruší doplnkovú ochranu ak okolnosti, na základe ktorých sa poskytla doplnková ochrana, zanikli alebo sa zmenili tak, že nie je potrebné ju ďalej poskytovať; to neplatí, ak cudzinec, ktorému sa poskytla doplnková ochrana, uvedie závažné dôvody založené na predchádzajúcom vážnom bezprávi, pre ktoré odmieta ochranu štátu, ktorý je jeho krajinou pôvodu.

41. Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu podľa § 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 alebo ods. 4, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu podľa § 13a; to neplatí, ak cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a.

V.

Skutkové a právne závery správneho súdu

42. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný (§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP) v konaní o správnej žalobe vo veci azylu podľa § 207 ods. 1 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) na základe skutkového stavu v čase vyhlásenia jeho rozhodnutia (§ 206 ods. 4 SSP), preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného o zrušení doplnkovej ochrany žalobcovi, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania za splnenia podmienok podľa ustanovenia § 137 ods. 4 SSP.

43. Správny súd ako predmet sporu v tejto veci identifikoval existenciu dôvodu pre začatie konania o zrušení doplnkovej ochrany žalobcovi.

44. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že konanie o zrušenie doplnkovej ochrany sa začalo dňa 07.06.2024 z podnetu žalovaného, pričom jeho rozhodnutiu predchádzalo doposiaľ neukončené azylové konanie.

45. Žalovaný v tomto azylovom konaní rozhodnutím č. ČAS: MU-PO-228-39/2022-Ž zo dňa 03.02.2023 (ďalej ako „Rozhodnutie o azyle“) vo výroku 1) rozhodol o neudelení azylu podľa § 13 ods.1 písm. a/ zákona o azyle a vo výroku 2) rozhodol o poskytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13a a § 20 ods.4 zákona o azyle, a to na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobca podal proti Rozhodnutiu o azyle v časti výroku 1) o neudelení azylu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu, ktorej Krajský súd v Bratislave vyhovel a Rozhodnutie o azyle v časti výroku 1) o neudelení azylu žalobcovi, podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona SSP, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

46. S poukazom na Dokument UNHCR, ktorý v ustanovení § 2 článok 1 A, uvádza: „V prípade, že osoba, ktorá má viac než jedno štátne občianstvo, znamená termín „krajina štátnej príslušnosti“ každú jednu krajinu, ktorej občianstvo má,“ ako aj s odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 10Sža/10/2015 zo dňa 25.03.2015, podľa ktorého „Špecifikom konania vo veci medzinárodnej ochrany je rovnako zásada, že pri splnení daných podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu“ („benefit of doubt“)...“ Krajský súd v Bratislave považoval Rozhodnutie o azyle za predčasné, bez riadnych a preukázaných záverov o občianstve žalobcu, nakoľko v prípade dedukcie, ktorú si osvojil, mal za krajinu pôvodu žalobcu považovať B. a súčasne aj Ruskú federáciu a jeho žiadosť o azyl posudzovať vo vzťahu k oboj krajinám.

47. Z tohto dôvodu Krajský súd v Bratislave Rozhodnutie o azyle zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom mal žalovaný, na základe záväznosti právneho názoru súdu, opätovne posúdiť žiadosť žalobcu o udelenie azylu vo vzťahu k Ukrajine a aj k Ruskej federácii a následne ju opätovne vyhodnotiť s tým, že nové rozhodnutie vo veci náležite odôvodní, tak aby spĺňalo požiadavky preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti, a to predovšetkým s uvedením, aké zákonné kritérium pre udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany žalobcovi skúmal a s akým výsledkom.

48. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave bolo následne na základe kasačnej sťažnosti podanej žalovaným potvrdené aj rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Sak/11/2023 zo dňa 30.11.2023, v ktorom Najvyšší správny súd SR v podstatnom zopakoval právny názor Krajského súdu v Bratislave a žalovaného rovnako zaviazal bez pochybností ustáliť štátnu príslušnosť žalobcu a následne opätovne vyhodnotiť dôvody jeho žiadosti o azyl a k doplnkovej ochrane vo vzťahu k zisteným záverom o občianstve žalobcu.

49. Žalovaný namiesto toho aby pokračoval v konaní o azyle, na základe zrušeného Rozhodnutia o azyle vyššie uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, potvrdeným Najvyšším správnym súdom SR, dňa 07.06.2024 začal nové konanie o zrušení doplnkovej ochrany žalobcu. Pôvodne začaté konanie o azyle žalobcu žalovaný navyše svojim rozhodnutím zo dňa 03.07.2024, č. ČAS: MU-PO-228-84/2022-Ž prerušil, a to až do právoplatného skončenia nového konania o zrušení poskytovania doplnkovej ochrany.

50. Uvedený procesný postup žalovaného, spočívajúci v nepokračovaní v pôvodne začatom azylovom konaní a začatie nového konania o zrušení doplnkovej ochrany, namietal žalobca v podanej správnej žalobe a poukázal na to, že takýto postup žalovaného je nesprávny, nakoľko všetky pochybenia, ktoré žalovanému vytkol Krajský súd v Bratislave, resp. Najvyšší správny súd SR bolo možné odstrániť v rámci už začatého konania o azyle žalobcu a konanie o zrušení doplnkovej ochrany je nadbytočné a spôsobuje zbytočné preťahy.

51. Správny súd sa v celom rozsahu stotožňuje s uvedenou námietkou žalobcu, nakoľko procesný postup žalovaného v tejto veci je skutočne nelogický a právne nesprávny.

52. Posudzovanie splnenia podmienok na udelenie azylu je totiž v konaní o žiadosti o azyl primárne. Poskytnutie doplnkovej ochrany prichádza do úvahy až vtedy, ak je správnomu orgánu zrejmé, že žiadateľ o azyl nespĺňa podmienky na udelenie azylu podľa žiadneho z relevantných ustanovení zákona o azyle. Rozhodnutie o doplnkovej ochrane pre žiadateľa o azyl musí obsahovať výrok o neudelení azylu a jasné zdôvodnenie, prečo azyl udelený nebol. Až v následnom kroku je možné pristúpiť k posúdeniu podmienok na poskytnutie doplnkovej ochrany. Takýto záver vyplýva z ustanovenia § 15a ods. 1 písm. a) zákona o azyle, ktoré podmieňuje zánik doplnkovej ochrany práve priznaním azylu, čiže jasne prioritizuje azyl, ako primárnu formu medzinárodnej ochrany, ktorá má byť žiadateľovi poskytnutá. K rovnakému záveru je možné dospieť aj na základe ustanovení § 20 ods. 4 a 5 zákona o azyle, ktoré podmieňujú rozhodovanie o doplnkovej ochrane predchádzajúcim rozhodnutím o neudelení azylu, resp. jasne stanovujú rozhodovanie o azyle za prednostné, ako je to v ods. 5 citovaného ustanovenia zákona.

53. Už udelená doplnková ochrana navyše nebráni tomu, aby správny orgán rozhodol o udelení azylu, pretože v takom prípade s poukazom na § 15a zákona o azyle, udelením azylu podľa § 8, doplnková ochrana zaniká. Týmto postupom je tak vylúčené, aby po udelení doplnkovej ochrany súčasne existovalo rozhodnutie o udelení azylu a rozhodnutie o udelení doplnkovej ochrany (viď rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sak/23/2022 zo dňa 20.12.2022).

54. Na základe uvedených skutočností je podľa správneho súdu zrejmé, že žalovaný mal po zrušení Rozhodnutia o azyle v časti výroku 1) o neudelení azylu žalobcovi Krajským súdom v Bratislave pokračovať v tomto konaní a opätovne rozhodnúť o udelení, resp. neudelení azylu, ako prioritnej forme medzinárodnej ochrany o ktorú žalobca žiadal. Až na základe rozhodnutia o udelení, resp. neudelení azylu je totiž možné pristúpiť k rozhodovaniu o sekundárnej forme medzinárodnej ochrany v podobe doplnkovej ochrany, resp. či je vôbec potrebné o takejto forme ochrany rozhodovať pre prípad jej zániku v dôsledku udelenia azylu (§ 15a ods. 1 písm. a) zákona o azyle).

55. Na tomto závere nič nemení ani ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o azyle, ktorým žalovaný odôvodňuje svoj procesný postup. Žalovaný sa zrejme domnieva, že ak už raz žalobcovi priznal doplnkovú ochranu podľa § 13a zákona o azyle, v zmysle vety za bodkočiarkou v ustanovení § 20 ods. 4 toho istého zákona, nemôže opätovne v tejto veci rozhodnúť bez osobitného zrušenia už predtým priznanej doplnkovej ochrany. Žalovaný ale toto ustanovenie zákona o azyle neinterpretuje správne. Veta za bodkočiarkou v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o azyle síce vylučuje rozhodovanie o doplnkovej ochrane v prípade už predtým priznanej doplnkovej ochrany podľa ustanovenia § 13a, ale stále zostáva v platnosti prvá časť vety, ktorá podmieňuje aplikáciu tohto ustanovenia zákona rozhodnutím o neudelení azylu. Rozhodnutie o udelení, resp. neudelení azylu teda práve na základe ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o azyle zostáva prioritou a iba v prípade neudelenia azylu je žalovaný povinný pristúpiť k rozhodovaniu o doplnkovej ochrane.

56. Ak teda žalovaný doposiaľ nerozhodol o udelení, resp. neudelení azylu žalobcovi (nakoľko Rozhodnutie o azyle bolo práve v časti týkajúcej sa neudelenia azylu žalobcovi zrušené) nemal pristúpiť k samostatnému rozhodovaniu o zrušení doplnkovej ochrany žalobcu, nakoľko bez rozhodnutia o azyle, nie je možné určiť, či sú na rozhodovanie o doplnkovej ochrane vôbec splnené podmienky, t.j. či žalobcovi nemal byť namiesto doplnkovej ochrany udelený azyl, tak ako sa ho domáhal v správnej žalobe podanej proti Rozhodnutiu o azyle, a teda rozhodnutie o doplnkovej ochrane je úplne irelevantné.

57. Postup žalovaného nie je možné odôvodniť ani ustálením skutočností o dvojitom štátnom občianstve žalobcu, čo žalovaný podľa napadnutého rozhodnutia považuje za takú zmenu okolností, ktorá odôvodňuje zrušenie doplnkovej ochrany podľa ustanovenia § 15b ods. 2 písm. a) zákona o azyle. Nedostatočné ustálenie štátnej príslušnosti bola totiž rozhodujúca okolnosť aj pre zrušenie Rozhodnutia o azyle, a teda žalovaný mal v prípade jeho dodatočného ustálenia pristúpiť primárne k opätovnému rozhodnutiu o azyle, pre ktoré bola táto skutočnosť rozhodujúca. Tak ako to už bolo uvedené vyššie, rozhodovanie o azyle, ako primárnej forme medzinárodnej ochrany, predchádza rozhodovaniu o doplnkovej ochrane, ako sekundárnej forme medzinárodnej ochrany, ktoré je podmienené rozhodnutím o neudelení azylu.

58. Ak teda žalovaný napadnutým rozhodnutím pristúpil k zrušeniu doplnkovej ochrany žalobcu bez toho, aby predtým rozhodol o azyle, postupoval procesne nesprávne, pričom tento procesný postup mal za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ako už bolo viackrát uvedené, bez rozhodnutia o azyle totiž nie je možné ustáliť, do akej miery je priznanie doplnkovej ochrany, resp. jej zrušenie vôbec relevantné.

59. Na základe uvedených skutočností správny súd ustálil, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v rámci nesprávneho procesného postupu žalovaného, a teda trpí vadou podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. g) SSP, na základe čoho správny súd napadnuté rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

60. V ďalšom konaní bude žalovaný pokračovať v konaní o azyle (prerušenom rozhodnutím zo dňa 03.07.2024, č. ČAS: MU-PO-228-84/2022-Ž), a opätovne posúdi nárok žalobcu na udelenie, resp. neudelenie azylu, pričom bude postupovať podľa záväzného právneho názoru Krajského súdu v Bratislave, resp. Najvyššieho správneho súdu SR, vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 2Sak/11/2023 zo dňa 30.11.2023, ktorým bolo Rozhodnutie o azyle zrušené. Iba v prípade, ak žalovaný opätovne dôjde k rovnakému názoru ohľadom neudelenia azylu žalobcovi, žalovaný pristúpi k opätovnému rozhodovaniu o nároku žalobcu na doplnkovú ochranu podľa ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o azyle.

61. Správny súd v tejto veci nepovažoval za potrebné vyjadriť sa k samotným dôvodom zrušenia doplnkovej ochrany žalobcovi podľa ustanovenia § 15b ods. 2 písm. a) zákona o azyle, nakoľko rozhodovanie o doplnkovej ochrane nie je bez rozhodnutia o azyle v tomto štádiu konania relevantné, viď argumentáciu vyššie. Skutkové a právne tvrdenia žalobcu a žalovaného je potrebné primárne vyhodnotiť

v súvislosti s právom žalobcu na udelenie azylu a až následne je možné pristúpiť k vyhodnocovaniu situácie žalobcu vo vzťahu k možnosti poskytnutia doplnkovej ochrany.

62. Čo sa týka návrhu žalobcu aby správny súd v tomto konaní rovno rozhodol o udelení azylu žalobcovi, správny súd konštatuje, že v tomto konaní bola preskúmaná zákonnosť rozhodnutia o zrušení doplnkovej ochrany, v ktorom nie je možné rozhodnúť o udelení azylu. Konanie o azyle bolo vedené samostatne, pričom Rozhodnutie o azyle bolo už v samostatnom súdnom konaní zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Práve v tomto konaní o azyle bude v zmysle právnych záverov Krajského súdu v Bratislave, Najvyššieho správneho súdu SR, ako aj správneho súdu v tejto veci žalovaný opätovne rozhodovať o práve žalobcu na udelenie azylu.

63. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa ustanovenia § 167 ods. 1 SSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie správneho súdu (§ 438 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo ňou sleduje, podpis) uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej ako „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, a) ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, b) ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, c) ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ si môže v konaní o kasačnej sťažnosti zvoliť na zastupovanie advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 26 ods. 2 v spojení s § 449 SSP).